

Kerekes Géza versei

Égő lakat

Éji bánatot arattam.
Szeppenő-riadtan ébredek.
Fekete csend leng a szobán
– fagyasztja bokám –,
álomnesz után kutatok.
Úristen! Egyedül vagyok?

Mint lopakodó kisgyerek,
ágyához megyek.
Fölé hajolok vakon,
az utcai fény az ablakon
nem világít nekem.
Kába táncba kezd velem
a viczorító csend.

Hozzáérek óvatosan...
megmozdul álmosan,
„Valami baj van?” - kérdi,
és nem érti, hogy kezét, arcát
miért csókolgatom.
Oh, Te éjjéli nappalom!
Okos szellemparipám...
Hitvesem... Pajtikám...

Elrejtí újra az álmok hona.
Combjának puha bársonya
boldog kezemben pihen,
és szívem vadul ver, mert...
a kín lehet búzatenger,
akarat sarlója levágja,
lélek garatja megdarálja,
de a magány: élve-halál!
Parttalan seb, néptelen vár,
égő lakat a patikán,
ugye, Katikám?

1980. június

Ne kutasd

Ne kutasd a vakok lelkét,
kiknek örök terhét
nem ismered!
Ha megkopogtatod börtönük
ajtáját,
csak bántásod zaját,
üvöltő visszhangját
hallhatod.

Ne kutasd, mit éreztem
a lepedő alatt,
amikor csonk maradt
szent lélektükröm helyén,
és a fény
kialudt örökre,
s most... mint porcelánbögre,
meg-megcsillan mégis
a protézis.

Ne kutasd, mit éreztem,
amikor a szokott helyen
nagyobb sikerült a miliméter,
és az étel
az ölembe borult.

Ne kutasd, mit éreztem,
amikor zenéről beszéltem,
és megkértelek: kísérj ki...
mert mit ér a vakos rutin,
ha az éttermi budin
részeg szendereg.

Amikor véredben ég a vágy...
szemed két tűzgolyó,
tekinteted lávafolyó,
mely hevít, gyújt, éget...
te csak nézed őt, nézed,
s lángoltok szótlánul...
Oly órán én vadul
szorítom húnyt pillám,
mert a porcelán fénye
fagyot lehel.

Hívtad-e már párod, hogy
robajló bélsárod
színét megnézzze, mert
idegeid érzik,
hogy a gyomrod vérzik,
nyugalmad felborult,
s a sírodat ássák,
amikor sugdossák;
„de szép, derék ember
a szegény nyomorult!”

Ne kutasd hát a vakok lelkét!
E börtön terhét
át nem élheted!
El sem képzelheted a
„fekete Nap” gondját.
Hagyd békén
a fények vakondját!

1982.

Érints is engem

Érints is engem, mert
nem elég szavad!
Fénytelen világom
börtöne fél.
Érintésed nélkül
félelmem vadabb,
és társas magányra,
fagyra ítél.

Érints is engem!
A szó csak körülleng.
Érints, hogy érezzem
szent tüzedet!
Csak így hiszem bizton,
ha bajvulkán reng,
meg fogod óvni az
életemet.